

ud fra den forudsætning, at et moderne samfund er så sårbart, at ret betydelige kræfter må kunne mobiliseres for at imødegå følgerne af en katastrofe.

Beslutningens andet punkt skitserer mandskabsrekrutteringen. Flertallet af opgaverne kan løses af et stampersonel, der er fastansat, eller kontraktmæssigt engageret tilkaldpersonale. For at have tilstrækkeligt mandskab til større ulykker eller eftersøgninger udtages 5.000 af hver ungdomsårgang til optræning som assisterende værnspersonel. En del af de udtagne skal være kvinder.

Beslutningens tredje punkt lægger ansvaret for udrustning og koordineret funktion på en centralstyrelse og det daglige ansvar på regionale afdelingsledelser.

Beslutningens fjerde punkt tilsigter en samling og standardisering af alt redningsmateriel, mens punkt fem sigter mod at begrænse de private redningskorps' aktivitet til bistand ved havarier og andre mindre ulykkesskader.

Det samlede mål, der sigtes mod ved værnets opbygning, er et sådant beredskab, at der kan træffes effektive foranstaltninger mod selv meget store katastrofer. Der tænkes her såvel på mulige katastrofer i forbindelse med nukleare anlæg, fladebrande ved olieeksplosioner, eller hvad der ellers kan forekomme som resultat af ødelæggelse af store tekniske anlæg. Værnet må også kunne imødegå sammenbrud forårsaget af svigten af forsyning med elektricitet eller gas. Der er således tale om et trænet mandskab, der er væsentlig større, end der sædvanligvis kan forventes anvendt. For at en sådan styrke kan mobiliseres, må det pålægges det uddannede mandskab at give oplysning om deres tilkaldelsesadresse inden for en periode på 5 år efter uddannelsen. Hvis en sådan styrke skønnes for lille ud fra en regional behovsanalyse, kan det overvejes at give det til militærtjeneste indkaldte mandskab en tilsvarende uddannelse i tjenestetiden og derefter inddrage det hjemsendte personel i et katastrofeberedskab. Det bør under-

søges, om en særlig alarmeringsordning for de til enhver tid anciennitetsmæssigt yngste er ønskelig.

Sigtet med forslaget er imidlertid ikke indskrænket til sådanne foranstaltninger, der afløser det nuværende civilforsvar. Det må erkendes, at de under punkt 1 anførte opgaver efter deres natur er udprægede offentlige opgaver. Det er derfor en strukturfejl, at en væsentlig del af hjælpen til ulykkesramte er overladt private redningskorps, der arbejder på kommerciel basis og enten under en lidet tillidvækkende konkurrence eller under et faktisk monopol. Der må stiles mod, at private redningskorps kun får til opgave at assistere ved havariagtige skader. Sådanne skader udgør i forvejen deres hovedaktivitet.

De forestående ændringer i kommune- og amsstruktur gør det særdeles belejligt at stræbe mod en centralisering af brandvænsforanstaltningen netop nu.

En tilsvarende centralisering af redningsvæsenet må også være særdeles ønskelig. Der er ingen særlig anledning til, at disse opgaver delvis skal løses af militære kræfter.

Det kan naturligvis forventes indvendt mod det fremsatte forslag, at det ikke giver en brugbar løsning på de civile vænsforanstaltninger under krigsmæssige tilstande.

Såfremt talen er om virkninger af militære operationer uden for dansk område, må det her skitserede være fuldt tilstrækkeligt. I tilfælde af at Danmark skulle blive krigsskueplads, er det nu eksisterende civilforsvar lige så lidt i stand til at løse de stillede opgaver som militæret er det. Men selv i en sådan situation må et helt civilt organiseret katastrofeværn være at foretrække fremfor et korps, der efter sin organisation kun med vanskelighed kan hævde sin immunitet under de eksisterende konventioner. Det nøje samarbejde med militæret, som civilforsvaret bygger på, vil gøre dets neutralisering til en forventelig militær opgave for en modstander.